

Οι Διχούδης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΕΟΝΟΡΑΣ ΦΡΑΫΜΑΝ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Δέν πέρασε πολύς καιρός μετά τό γάμο μας και φύγαμε μέ τόν άντρα μου γιά τήν πατρίδα του, τή Βόρεια Αμερική, όπου έξα- σκουσε τό έπάγγελμα του γιατρού. Ζούσαμε στά περίχωρα του Κιγκινάτι και έπειδή ένά, σά Γερμανίδα που ήμου, μιλούσα ά- σχημα τή γλώσσα του τόπου, δέν είχαμε και πολλές σχέσεις μέ τούς ντόπιους. Μιά μέρα όμως, χωρίς να τό περιμένο, άκουσα τούς γείτονές μας, τό Ροβέρτο και τή Ζέννη Λέυτον, να μιλούσε Γερ- μανικά. Άκούσα; σχετισθήκαμε μαζί τους και σέ λίγο καιρό γίνα- με φίλοι. Η Ζέννη Λέυτον δέν ήταν ούτε ώριφη, ούτε έξυπνη. Είχε όμως; έξαιρετικά άγαθή καρδιά και πολύ εύθυμο χαρακτήρα. Ο άντρας της; ήταν ώριος, πολύ ζωηρός και πολύ μορφωμένος. Έξασκοήσε τό έπάγγελμα του δασατοή. Ο γάμος τους στάθηκε εύτυχημένος, γιατί ταίριαζαν σ' όλα; κ' άμα; είχε γίνει παρά τή θέληση των γονίων του Λέυτον, έπειδή ή Ζέννη ήταν από ξεπε- σμένη οικογένεια και έτσι είχαν κόψει κάθε σχέση μαζί τους.

Συνά με τή Ζέννη, πότε στο δικό μας περιβόλι, πότε στο δι- κό τους, μιλούσαμε γιά τό πώ; θα κάνομε πώ εύτυχημένους τούς άντρες μας και γιά χίλια δυό άλλα μικροπράγματα έπαι ώρες ώλό- κληρες. Μά τελευταία προσέξαμε κάτι που μας έκανε έξαιρετική έντύπωση : Ο Λέυτον γούριζε πότε πότε από τήν εργασία του πολ- ύ στενοχωρημένος και κατσούφης. Μιά μέρα ειπε μάλιστα στον άντρα μου ότι ο πατέρας του του έγραψε, επιμένοντας να χωρίση τή Ζέννη και να παντρευτή μια άλλη, πλούσια και από μεγάλη οικογένεια νέα. Στη γυναίκα του ο Ροβέρτος δέν ειπε τίποτα σχετικώς, τήν άγαπούσε μάλιστα τώρα πιο θερμά από πριν.

Μετά κάμποσο καιρό, ένώ έιασθόμου στον περιβόλι μας; άκουσα τή Νέλλη, τή μαύρη όχητέτρια των Λέυτον ν' αναγγέλλη στον κύ- ριο της; τήν άφιξη κάποιου κυρίου Ράλφ Λέυτον. Ηξερα ότι ο κύ- ριος αυτός ήταν έξάδερφος του Ροβέρτου. Μου τόν είχαν παραστή- σει γιά άνθρωπο πολύ άπότομο και χωρίς παρ- οδιά. Σά λίγο άκουσα τούς δύο άντρες να μι- λούν, μά με πολλή έμπάθεια, σά να ήσαν θα- νάσιμοι έχθροί. Για να μη φανώ άδηλωτη μη- κα στο σπίτι μου, μά προτού παρσώ το κατώ- φι τή πόρτα, άκουσα τή Ζέννη να λέη προς τό Ράλφ :

— Κάθε λόγος σας, κύριε, ή παρουσία σας μονάχα, εινε γιά μένα βρασιά !

Μόλις ειχε μη σέ διαμάτι μου, ένας πυ- ροβολισμός άντήχησε ξαφνικά. Ώρησα σαν τρελλή προς τήν παγερλωτή πόρτα, που ώληγουσε από τόν κήπο μας προς

τό δικό τους. Έκεινο που ειδα μόλις έφτασα έκει μ' έπαρε να όπισθοδρομήσω, άνταρχιάζοντας από φοβία. Στη χλόη κοίτονταν έξαπλωμένος ο Ράλφ Λέυτον και πιο πέρα όρθια, βαστώντας ένα ορθόβλητο στο χέρι της, ή Ζέννη ! Από τό στόμα της κίνησης του πιστολιού έξφρευαν άκόμα γαλάζιοι καπνοί. Κοντά της ειχε γουα- τίσει ο άντρας της κ' έκρυβε με φοβία τό πρόσωπό του στο φορέ- ματά της. Μόλις με ειδη ή Ζέννη πέταξε πέρα τό πιστόλι και με κούταξε μ' ένα βλέμμα κρύο και άγριο. Στο πρόσωπό της ειχε ά- πλόστη μά χλωμάδα θανάτου, τά χαρακτηριστικά της λίγο - λίγο έχαναν κάθε έκφραση. Ως που άπόμειναν παγωμένα, άπολιθωμέ- να. Τό μυαλό μου σόλευε, κάτι με πίεζε δυνατά στο στήθος και φοβήθηκα πώ; θα λιποθυμήσω.

Εύτυχώς ο Ράλφ Λέυτον δέν ήταν σκοταμένος. Μονάχα ειχε πληγωθή. Και στο ίδιο τό σπίτι έκεινης που θέλησε να τόν σκο- τώση, βρήκε πλέον βοήθεια και έκκούραση. Του έπαρε κοφρα ο άν- τρας μου, ο όποιος ήσούχαζε τό Λέυτον, βεβαιώνοντας τον ότι ο Ράλφ θα γι- όταν καλά. Η Ζέννη όμολόγησε τήν πράξη της και τήν έπισαν τήν ίδια μέρα. Ο Ροβέρτος Λέυτον ήταν σχεδόν σαν τσελλός από τήν ταραχή του. Στη σκέψη ήσως, ότι θ' αντιμετώπιζαν τόνομά του, δέν ειχε τό θάρρος ούτε κ' έμάς άκόμα, τόσο στενούς φίλους, ν' άντικρούση. Όταν τήν άλλη μέρα συναντηθήκαμε στήν αλή του σπιτιού του και τόν ειδη, δέν ήταν πια ο Λέυτον. Ήταν ο Ισμος του, τό φάντασμα του ! Μούσφιξε τό χέρι, δίχως να ει- πή λέξη, κ' έφυγε. Δυστυχισμένος άνθρωπος !... Υπέφερε φορητά γιά ό,τι έγινε κ' όμως άγαπούσε τώρα τή Ζέννη περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Πέρασαν μερικώς έβδομάδες. Τό τραυμα του Ράλφ μέρα με τήν ήμέρα γιατρωνόταν. Μου έπέτρεψαν να μπαίνω στο δωμάτιό του και να του άλλοζω τήν πληγή, όταν δέν ήταν έκει ο άντρας μου. Δέν τόν βρήκα καθόλου άπότομο, όπως μου τόν ειχαν παραστήσει. Και τό πιο παράξενο εινε ότι δέν κρατούσε καμία τής Ζέννης.

Έλεγε ότι τιμωρήθηκε δίκαια και μάλιστα έγραψε και πιστολή μ' αυτό τό πνευμα κρύς τούς δικαστάς.

Τέλος ή ήμέρα της δικης έφτασε. Τό γεγονός που συνέβη ειχε κάνει μεγάλη έντύπωση και τό δικαστήριο ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο. Η Ζέννη σοβαρή, ή- συχη, ήρεμη, δίχως κανένα φόβο, ά- κούσε τό κατηγο- ρητήριο... Τό τί έννοιόσα στήν

ψυχή μου, όταν την αντίκρισα, δέ λέγετα... 'Όταν έκάλεσαν τον άντρα της να έβραστοθή, αυτός δεν ήθελα να καταθέσει το παρμημό και τον άντικατανα ν' άπανηρήσει μονάχα σε μερικά τυπικά έγγραφα. Στο τέλος όμως στάθηκε για μία στιγμή και ελπε πώς είχε να προσθέσει ακόμα κάτι. Τότε η γυναίκα του γύρισε και τον κυττάζε κατάματα. Τα μάτια της παρτρυφούσαν μόν άπέραιτη άγάπη και μαζί μιά άπρηνη παράκληση. Φαίνονταν αν να τούλεγε: -Μη! Μη! Για τό Θεο! Μην ειπής τίποτα! 'Ο Ροβέρτος χαμηλώσε τά μάτια του, κοκκινίζοντας. Και δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο στην κατάθεσή του...

'Η Ζέννη καταδικάστηκε σ' ενός χρόνου φυλάκιση. 'Όταν της διάβασαν την άπόφαση, ανατρίχιασε σύγκορημη και λίγο έλειψε να πέση κάτω λιπόθυμη, άν δεν τή βαστούσε ο δικηγόρος της. 'Όλα πεύά είχαν τελειώσει και ή φτωχή Ζέννη δώσπισε το κεφάλι της ύποταχτικά στή μοίρα.

Μετά λίγη ώρα ή Ζέννη ήρθε στο γειτονικό δωμάτιο, όπου είχαμε συγκεντρωθή για να μάς άποχαιρετήση. Πρώτος την πλησίασε ο άντρας μου και της φίλησε τό χέρι. 'Υστερα πλησίασε κ' εγώ και τή, δώκα τό χέρι κλαίοντας. Φύγαμε και τήν αφήσαμε για λίγο μονάχη με τον άντρα της. Τι είχαν μεταξύ τους, δεν έβρα. Πρόσβρα μόνο τον δικό Ροβέρτος Δεύτον, όταν σέ λίγο κατέβαινε τις σκάλες του δικαστηρίου, έμιαςσε σά να τον βραινε κάποια κατόρα.

'Ο Ράλλ Δεύτον είχε γίνει πεύά καλά. 'Η πληγή του έκλεισε, μα εξακολουούσε να μένη στο σπίτι του εαδόρφου του. 'Έγιναν μάλιστα και .. φίλοι!

Μιά μέρα ο Ράλλ με παρακάλεσε να στείλω στο ταχυδρομείο ένα γραμματό. 'Ηταν άρκετά χοντρό, κ' όπως είδα στο φάκελλο άπαυθύνονταν πρὸς τον πατέρα του Ροβέρτου. Τούγραφε, όπως μου είπε, για κάποιο ζήτημα και μαζί τούστειλε και τις έφημερίδες, που δημοσίευαν τή δική.

'Υστερα από λίγο καιρό ο Ράλλ έλαβε ένα τηλεγράφημα και τήν άλλη μέρα ένα κομμά άμαξι σταματούσε μπροστά στο σπίτι τών Δεύτων. 'Ο Ράλλ έστρεψε να ύποδεχθή τούς επισκέπτες και σε λίγο είδα να κατεβαίνει από τάμάξι μιά ηλιμοκλήνη κυρία και ένας γέρος, σοβαρός, εξαίρετικά λαμπρού παρουσιαστικού. 'Ο Ράλλ τούς ώδήγησε στο κώμα του κήπου, όπου κ' έκάθισαν. Σε λίγο έστρεψε κ' ο Ροβέρτος. 'Έστρεψε πρὸς τούς έξένους, άγκαλιάστηκαν, φίληθηκαν κ' άπ' αυτό και από μερικά λόγια που είχαν μεταξύ τους, καταλαβα πὸς ήσαν οί γονείς του Ροβέρτου. Σάν έπέρασε ή πρώτη συγκίνηση, κάθονταν όλοι τους πεύά στον ίσινο, ήσυχο, καλοδιάθετο και χαρούμενο.

- 'Α: φαίνεται ότι ο Ροβέρτος άποφάσισε πεύά να τή χωρίση τήν ερημη. Ζέννη, είπα με τό νοθ μου.

Τήν άλλη μέρα τό ίδιο κομμά άμαξι σταματούσε μπροστά στο σπίτι τών Δεύτων. 'Ο Ροβέρτος, οί γονείς του και ο Ράλλ άνέβηκαν. 'Όλοι τους φαίνονταν σοβαροί, μα όχι και λυπημένοι. Τήν ώρα που ξεκινούσαν, στεκόμουν στο παράθυρό μου και κατάπληκτη άκουσε τόν πατέρα του Ροβέρτου να δίνη στον άμαξά φιλακώδη, όπου ήταν ή Ζέννη. Δεν ήθελα να τ' άκούα.

Στις φυλακές ή Ζέννη έμεινε σε ξεχωριστό καθαρό δωμάτιο, χωρίς ναχη καμμία έπικοινωνία μ' άλλους φυλακισμένους. 'Όλη τήν ήμερα διάβαζε ή έγραφε για να ήσυχάζη τή φουφούνα της καρδιάς της. Τις πρώτες έβδομάδες έκλαιε, έκλαιε άδιάκοπα, μα λίγο - λίγο έγινε ήσυχώτερη. Πολλές φορές σήκωνε τά μάτια της περιλπινα πρὸς τό σιδερόφραστο παραθυράκι της φυλακής. 'Ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού της χαμογελούσε κ' έννοιαθε τότε τήν έλπίδα να πλιμμυρίζη τήν καρδιά της. Μονάχα όταν πήγαινε να τήν επισκεφθῆ ο άντρας της, φριζόνταν τό πρόσωπό της από πραγματική χαρά. Μα κ' αὐτή τή χαρά πολύ σπάνια τή δοκίμασε, γιατί πολύ σπάνια έδιναν στο Ροβέρτο τήν άδεια να τήν βλέπη.

Σήμερα ήταν πάλι ή ημέρα που θά πγαίνει. Από ώρα ή καρδιά της σφυροκοπούσε και κάθε λίγο τέτανωνε ταύτή της μιν ά κούση απέως στον πλακώσρωτο διάδρομο τό βήματα του Ροβέρτου της. Τέλος σε μία στιγμή άκουσε βήματα να πλησιάζουν. Άρχισε να τρέμη, τό πρόσωπό της πάλιασε σάν τό άσπρο σάλι που σκέπαζε τό παγωμένο παρμι της. Δεν ήσαν τά συνθηματικά βήματα του Ροβέρτου. 'Ησαν βήματα πολλών ανθρώπων και πὸ βαρεία. Νά ήσαν τάχα οί φυλακές; Τι τήν ήθελαν;

'Η φτωχή γυναίκα τάρωσε σε

μία γαντίσα του καλλίου της κ' έστρεψε. Σε μία στιγμή ή πόρτα άνοιξε τροχολώνοντας και μπήκε ο Ροβέρτος με τούς γονείς του και τόν εαδόρφο του. Τρελλάϊ από τή χαρά της ή Ζέννη έκρήθησε και έπασε στην άνοιχη άγκαλιά τόν άντρα της. Έξασσε ότι ήταν κ' άλλος μπροστά κ' ούτε πρόσβρα τόν πατέρα του Ροβέρτου, που άλλως ούτε τ'δνομά της δεν ήθελε νακούση και τώρα είχε διακρούσει από συγκίνηση.

- Κόρη μου, είπε ο σεβόσμιος γέρος με φωνή που έστρεψε, ή ζωή μας στο έβηξ θά εινε άπειραμένη σ' έσένα, που με τήν αυτοθυσία σου και τόν ήρωισμό σου, έσπασε τήν τιμή του Ροβέρτου μας.

'Η μητέρα του Ροβέρτου τήν είχε άγκαλιάσει και τήν εσφιγγε στο γέρο κστήθη της. 'Ο Ράλλ πλησίασε κ' αυτός και χαιρέτησε τή Ζέννη, ή όποια έβλεπε όλα αυτά με παράκληζη. Τής φαίνονταν πὸς άνειραυέται. Ένας υπάλληλος της φυλακής πήμκε σε λίγο και της έδωκε να ύπογράψη κάποιο έγγραφο. Τής έδιναν χαρά! Και τώρα ή Ζέννη είχε από παράθυρο του σπιτιού της άνασάινει πάλι τόν ελεύθερο άέρα και τή σπινθία άτυτυχία. Κοτά της καλούμένη ή κερθερά της, της χαιδέει άπαλά - άπαλά και με άπειρη στοργή τά μαλλιά και τό μέτωπο.

- Κόρη μου, τής λέει, που βρήκε τόση γενναιοότητα, ώστε να δεχτής να δικαστής και να καταδικαστής έσύ αντί για τό Ροβέρτο;

- Καλή μου μητέρα, άπαντάει ή Ζέννη, όταν είδα τό Ράλλ ξεπαλιόμουν στή χέλι και τό Ροβέρτο να κρατά τό πιστόλι σέ τά χέρια του, όταν είδα τά μάτια του γεμάτα τέρμο και τρέλλα, άμείως τού άρπαξα τό πιστόλι από τό χέρι και τού είπα ότι θά πάρω έγάθ τή θέση του φονιά αντί για αύτόν. 'Έτσι έσπασε τήν τιμή του και τό λογικό του, γιατί σίγουρα θά τρελλάίνονταν.

- Καλή μου κόρη! είπε ή γρη-δέυτον, άνθ οί λυγμοί της έπνευαν τό λαμό και τά δάκρυα πλημμυρίζαν τά μάτια της. Πολύ σπάνιας εινε ή γυναικίε που έχουν τήν καλή σου καρδιά και τή γενναιοτήτά σου.

Και πλησιάζοντας φίλησε τή νύφη της στο μέτωπο...

'Ελενώρα Φράζμαν

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΛΖΑΚ

'Ο Μπαλζάκ είχε τήν ματία νακαταύεται διαρκώς σε διάφορες έπιχειρήσεις από τις όποιες όμως πάντως έβγαίνει ζημιωμένος. Τα παθήματά του άντούτοις δεν τού άγίνοντο μαθήματα. 'Έφτανε να τού πη κανείς ή και να σκεφθῆ κ' ο ίδιος κάτι σχετικό με μία έπιχείρηση για ναόχιση ή φαντασία του να όργάνη κυριολοπικώς... 'Η φανταστική έπιχειρήσε άπαρινε άμείως μες στή σκέψη του σάρα και όσα, και, σε λίγα δευτερόλεπτα, ήταν ικανός να έχη όρίσει... ως και τήν τιμή του θά έπαιρνον στο χρηματιστήριο ή μετοχὲς τής νέας εταίρειας, που θάναλάβρινε τήν έπιχειρήση...

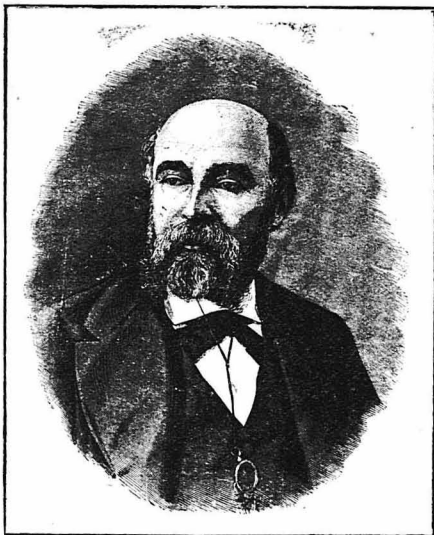
Στή πλατεια το χρηματιστηρίου άκρινός, έστρε με μία μέρα, να συναντήση τόν φίλο του. Έρριτο Μονιέ. Τήν στιγμή έκείνη ο Μπαλζάκ βρισκόταν σε πλήρη έπιχειρηματική έμπευση. 'Επήρε, λοιπόν, τόν Μονιέ από τό μπράτσο, τού έξέθεσε τάς βάσεις της έπιχειρήσεός του, κατέστρωσε τα σκέδιά του, παρέταξε αριθμούς και δεν άργησε να βραβείωση ότι από τήν ύπόθεση αὐτή θά κέρδιζαν ο καθένας τους τουλάχιστον... από έφτά εκατομμύρια.

'Ο Μονιέ τόν άκουσε ός τό τέλος χωρίς να τόν διακόψη. Και μόνον όταν είλε ότι ο ένδοσώδης φίλος του είχε τελειώσει τό λογιάρδι του, άγ'ήρισε και τού είπε:

- 'Απέναντι τών εκατομμυρίων που θά κερδίσουμε, ζέν μου δίνεις, σε παρακαλώ, μία μικρή προκαταβολή... πάντε φράγκων ;...

ΑΣ Τ' ΑΚΟΥΣΟΥΝ ΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ

Κάποιος Γερμανός στατιστικός είχε τήν ύπομονη να ύπολογίση τόν μέσον όρο τών βηματών που κάνει ένας χορευτής. Και βρήκε ότι στο συνηθισμένο ταγδι κάθε χορευτής κάνει τόσα βήματα, όσα θά έφταναν για να κείνη, άν προχωρούσε κει' εϋθείαν, έναν περίπου 1.200 μέτραν. Κατ' αναλογία στο τσάργαστον, ο χορευτής περπατάει 2 χιλιόμετρα. Προχωρώντας σε στήθε ύπολογισμούς τού μάς λέγει ότι σε κάθε χορευτική έσπερίδα κάθε χορευτής βαδίζει 18 σχεδόν χιλιόμετρα!

'Ο Γάλλος πολιτικογράφος ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ. Γεννήθηκε τό 1817, άπέθανε τό 1892. Τα καλλιέρια του έγρα εινε: «Τα Μυστήρια του Λονδίνου», «'Ο Υιός του Διαβόλου» και ο «Καπετάν Φάντασμα» ο όποιος μεταφράστη και έβραθή υπό τού αλκιμύνου.

